

Seznam článků

Pomník soudruha kdesi v KLDR

Data

Jenom ředitelský „plagiát“?

Alternativní základní škola

Pomník soudruha kdesi v KLDŘ

Článek je zamyšlením nad velkým vydlážděným nádvořím před budovou druhého stupně základní školy Polesná.

Je to místo, které svádí k tomu, aby bylo využito jinak, než je tomu dnes. Před očima mi defiluje řada škol, které znám nejen z Dánska, ale i těch pražských, které se pyšní hřištěm nebo interaktivními prvky. Nedávno jsem hovořila i s třídní mého nejstaršího kluka (mám jinak na škole 5 dětí) o tom, že z řad rodičů byl vznesen dotaz týkající se plošného zákazu ježdění na čemkoliv v prostorách nádvoří. Každý si snad dokáže představit, kolik zábavy daný prostor nabízí čekajícím a nudícím se dětem před školou. Za současného stavu nenabízí nic.

Ustrašená škola

Škola povolala bezpečáka, ten zjistil hýbající se dlažbu a výsledek je jasný. Škola se bojí vzít zodpovědnost za případný úraz na sebe a svou pojišťovnu. Ta už beztak dělá problémy s plněním z pojištění, když si mnohý rodič nechá

proplatit zvrtnutý kotník při tělocviku, nebo jinou záležitost, která by se mohla stát komukoliv na zahradě přímo před očima.

Pedagogický dozor je z podobných situací vystresovaný, dozor na chodbách o přestávkách, dozor v jídelně, a ještě snad dozor před školou? No uznejte, kdo si to dobrovolně vezme na triko?

Držíme se navzájem v patové situaci.

Rodiče učitele, učitelé žáky a žáci zírající dozor ve škole a rodiče doma. Ale proč to jinde jde?

Z jiného světa

Během 11 let v Dánsku jsem si zvykla na lidskou normálnost i ve školství.

Hrající si děti před školou o přestávkách, hřiště oplývající kreativitou, od složitých prolézaček po přírodní kmeny stromů, rampy pro skejtbordáky apod.

Dokonce i škola v Horních Počernicích má na svém pozemku volně přístupné hřiště.

Já jsem chodila do ZŠ Vodičkova. Škola je v centru, kolem jen chodníky. Ale byla tam úžasná věc, bílo červené zábradlí, které se stalo středem mnohých našich spontánních her. Dalo se přeskakovat s různým stupněm akrobatické dovednosti, sloužilo jako pikola, anebo se na něm vysedávalo a klátilo jen tak nohama. Nepamatuji si, že by někdo, i za dob hluboké normalizace, vydal plošný zákaz vysedávání na zábradlí. A pokud ano, nijak vymáhán nebyl. Také si ale nepamatuji, že by se některý z rodičů dostavil do školy se stížností, že se ratolest o to zábradlí při přeskoku nějak zranila.

Zpět do reality

Na té naší škole to asi ještě nějakou dobu bude vypadat jako u památníku soudruha. Snad jen pár pionýrů na čestné stráži bude chybět. Pár dřevin před nedávnem nahradil nesmyslný záhon růží. O jeho osud mám vážné obavy. Čím si myslíte, že si nudící mládež bude krátit dlouhou chvíli, když byl vydán další zákaz: „Na zbytkové dřeviny se nesmí lézt.“ Tak je to správné, tak to má být.

Jednou snad bude lépe a i naše ekoškola se promění v usměvavou dílnu lidskosti.

Lucie Nielsen

PS 2016 - Ukázka z rozhovoru s paní ředitelkou ZŠ v 6. čísle Magazínu Oko:

Školní dvůr

Šéfredaktor Oka: Jak jste říkala, aby děti dostaly hlad, jak je to tady s možnostmi, aby se děti proběhly? Škola má velký dvůr, velké hřiště, proč děti nechodí o velké přestávce se tedy vybíhat?

Ředitelka ZŠ: My teď momentálně o tom jednáme. Víceméně s tím přišly na školském parlamentu. V podstatě se tomu nebráníme. Problém spočívá v tom, že polovička jich chce a polovička by jich nejradši zůstala sedět ve třídě. A v okamžiku, kdy jakoby se nám tady budou někde schovávat za rohem, jenom aby nemusely ven, je to spíš o nebezpečí, že bude nějaký úraz. Navíc se nám to komplikuje tím staveništěm tam. Takže na tu zadní část bychom je nechtěli pouštět, protože tam se nám někdo může zatoulat a může tam být nějaký problém. A na té přední části, tady na tom betonu, je strašně horko. To cítíte i tady v místnosti, že se tam nedá vůbec přežít.

Data

V souvislosti s referendem se zvýšila i poptávka po určitých datech. Základní škola by ráda prostory po mateřské škole Sluníčko, která je umístěna právě v ZŠ, a MŠ by zase ráda opustila ZŠ a usídlila se v samostatné budově. Vedení radnice proto navrhuje zřídit mateřskou školu místo zdravotního střediska na Rohožníku (ZSR).

Pomíňme, že k vyřešení prostorových potřeb školských zařízení má městská část spoustu jiných možností, které nejsou s veřejností nijak diskutovány, a zůstaňme u jediné, která je silou buldozeru radnicí prosazována. Ta se totiž potýká s různými těžkostmi a informačními nepřesnostmi. Předpokládá 3letou rekonstrukci budovy Idelal Lux (IL) s doběhnutím nájemních smluv ve ZSR a následným přestěhováním nájemců. Teprve pak bude možné provést rekonstrukci budovy ZSR. Tedy bavíme se o době cca 4 – 5 let. Potřebnost této varianty je přitom vysvětlována údajně stále se zvyšující porodností, nebo stěhováním dětí do Újezda. Což má údajně prokazovat demografická studie. Dalším tlakem na počet míst v MŠ má být nárok na předškolní vzdělávání pro dvouleté děti od roku 2020.

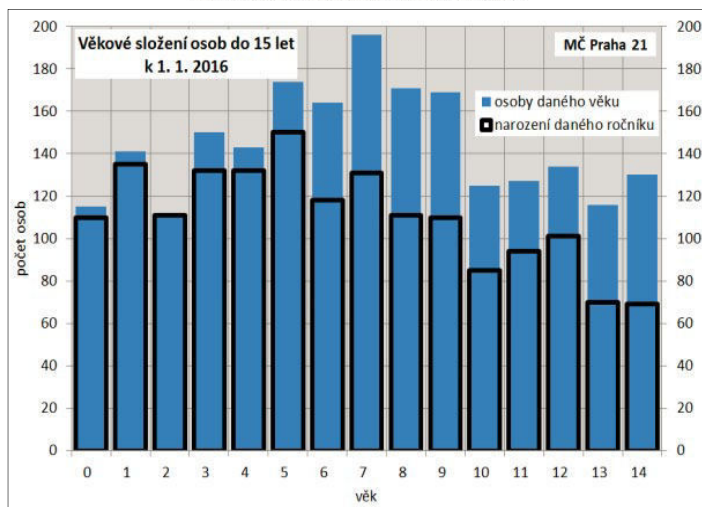
Zde není tak velký prostor jít do detailů, ale když uvedené názory začala starostka šířit, existoval již například jeden graf v demografické studii. Z něho je zřejmé, že celkový trend porodnosti a přistěhování předškolních dětí do Újezda je několik let již klesající. Pokud vím, loni ještě nějaký čas po zahájení školního roku ani nebyly všechny naše školky zcela naplněné.

Otázkou je i to, zda klesající trend vyrovnají dvouleté děti a zda díky aktivitě senátního výboru pro vzdělávání, nedojde nakonec ke zrušení přijímání dětí od dvou let.

Nicméně dobře rozumět trendům v předškolním vzdělávání je základ ke správnému působení na vývoj základního školství. Pokud si ale starostka plete demografickou studii s demografickou studií, nedopočítá se nikdy. Přitom v případě naší školy je potřeba umět dobře počítat. Roky totiž patří k největším v Praze, pokud jde o počet dětí, které ji navštěvují. Ne náhodou se proto říká, že je druhou největší školou v Praze. Byť tím není myšlena kapacita školy, ale počet dětí, což veřejnost sleduje většinou více.

Petr Duchek

Obr. 5.1-1: Počet dětí do 15 let k 1.1.2016

Počty žáků v Masarykově ZŠ

MZŠ	2008	2009	2010	2011	2012
Počet dětí	703	730	776	802	829
Pořadí v Praze	6.	2.	2.	2.	2.

MZŠ	2013	2014	2015	2016	2017
Počet dětí	896	922	935	960	989
Pořadí v Praze	1.	1.	2.	3.	4.

Jenom ředitelský „plagiát“?

V květnovém zpravodaji vyšel článek od naší ředitelky ZŠ o multikulturním projektu EDISON (viz foto). Minimálně celá jeho druhá polovina je doslova opsána z webových stránek neziskové studentské organizace AIESEC (viz foto). Musím říci, že mne nedostatek originality paní ředitelky překvapil.

Avšak co stojí za povšimnutí je, že loni dala od projektu ruce pryč ministryně školství. Projekt je bezpochyby multikulturní výchovou a má otvírat dětem tzv. oči.

V poslanecké sněmovně byla pí ministryně interpelována s dotazem, že děti jsou ovlivňovány bez vědomí rodičů zástupci muslimských zemí, kteří je seznamují s islámem. To pí ministryně okomentovala tak, že projekt nemá nic společného s MŠMT a vede ke zlepšování konverzačních dovedností v anglickém jazyce. Asi proto je zaměřen i na mateřské školy. Je však s podivem, že otevírá dveře neziskové organizaci v působení formou hravé a zážitkové manipulace na děti. Kladu si otázku, proč je nutné dětem vysvětlovat na školní půdě tímto způsobem multikulturalismus? Proč jim mají být otvírány oči takto jednostranně? Nebo si někdo myslí, že stážista bude prezentovat i negativa o místě, odkud pochází?

Za svůj život jsem se kamarádlil a kamarádím s černochoy, Číňany, Vietnamci, Kyrgyzy,

Rusy, Ukrajinci, Dominikánci, Němci, cikány, Italy atd. Ale takové projekty jsem k tomu nikdy nepotřeboval. Vysloveně na nervy mi lezly projekty socialistických družeb, protože nebyly na bázi spontánnosti a dobrovolnosti, ale vnucovaného vymýváním mozků.

Zamyšlím se i nad často diskutovaným očkováním stážistů. Neočkované dítě se dnes jen tak nedostane do školských zařízení, ale jak je to se stážisty? Asi dvojitý metr.

Podle všeho se i zdá, že učitel při prezentaci nemůže být aktivní a sdělovat dětem vyvažující informace. Tak snad až později? Může ale určitě umravnit žáka, aby nekladl nevhodné otázky. Donedávna byl tedy postoj MŠMT takový, že na projekt nedává záštitu a i dnes je otázkou, jak moc je v souladu se vzděláváním o multikulturalismu, jak zapadá do vzdělávacích plánů. Na triku jej dle všeho mají ředitelé škol. Případné stížnosti rodičů u zřizovatele budou pak výzvou pro celé zastupitelstvo, které se stížností bude muset zabývat. A to by i u nás byla jistě zajímavá debata.

Jsou ale školy, které tento „multikulti“ projekt odmítly a rodiče se sami nabídli, že podají informace ze světa. Většinou když strávili v cizině roky.

Ovšem před námi je možná další projekt od OPU (Organizace pro pomoc uprchlíkům) - Jsme lidé jedné země...

Petr Duchek

Pomozte projektu EDISON

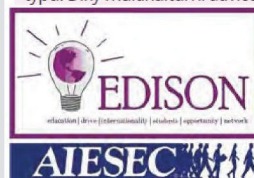
Masarykova ZŠ se na podzim připojí k projektu EDISON (Education, Drive, Internacionality, Students, Opportunity, Network), zajišťovaný mezinárodní studentskou organizací AIESEC. V termínu 23. 9. - 30. 9. 2018 naši školu navštíví cca 6-8 vysokoškolských studentů (18-25 let) z různých zemí světa (mimo EU). Mladí lidé formou „školy hrou“ seznámí děti se svojí rodnou zemí, aktivně je zapojí do her, anglické konverzace a zprostředkují českým dětem intenzivní zkušenost se zahraničím.

Rádi bychom požádali o pomoc s ubytováním studentů v rodinách dětí ZŠ (bez stravy) v uvedeném termínu. Nabídky zasílejte na email masarykova@zspolesna.cz, předmět: EDISON.

Projekt EDISON spojuje mladé lidi odlišných kultur a národností, aby se seznámili se zvyky, tradicemi a situací v jiných zemích a stali se tak generací, která prolomí prohlubující se mezikulturní bariéru. Vizi projektu je tolerance a příznivé společné soužití české společnosti s různými kulturami a národy, a to na základě jejich porozumění a omezení předsudků a stereotypů. Díky multikulturní atmosféře, vyvolané zahraničními stážisty, oživuje výuku a zvyšuje zájem o studium mezi žáky a studenty a učí je nebát se odlišného.

Projekt EDISON spojuje mladé lidi odlišných kultur a národností, aby se seznámili se zvyky, tradicemi a situací v jiných zemích a stali se tak generací, která prolomí prohlubující se mezikulturní bariéru.

Vizi projektu je tolerance a příznivé společné soužití české společnosti s různými kulturami a národy, a to na základě jejich porozumění a omezení předsudků a stereotypů. Díky multikulturní atmosféře, vyvolané zahraničními stážisty, oživuje výuku a zvyšuje zájem o studium mezi žáky a studenty a učí je nebát se odlišného.

Alena Sochůrková,
ředitelka školy

Alternativní základní škola

Již dlouhou dobu mluvím o potřebě inovativní školy. V souvislosti s budovou Ideal Lux jsem v minulém zpravodaji znovu zmínil možnost využití této budovy pro „konkurenční“ školu k té tradiční. Stávající škola, ať se bude snažit sebevíc, stále bude v systému mocenského, resp. státního školství, které má počáteční kořeny ve vojenských doktrínách před mnoha a mnoha lety. Ty se však vymítit hned tak nepodaří. Má to ale i jednu výhodu.

Jako každá forma vojenská kompanie, rozumí podvědomě jedné věci. A tím je tlak. S tlakem vnitřním se vždycky nějak vypořádá, s tlakem vnějším je to horší. Kantoři z tradiční školy asi těžko vezmou ukazovátka a půjdou si to vyřídit se svobodnými průvodci v alternativní škole, když obě školy začnou být rodiči a dětmi srovnávány. Spíše naopak. Po počátečním kritizování, odmítání a zesměšňování přijde nakonec na řadu chtění tříbení. To nakonec dovede každého zúčastněného k svobodnému výběru školy dle svého uvážení, podle možností a způsobu práce obou škol.

Měnit ale letitými doktrínami svázané, starými schémata roky zažité, je jako

pokus oživovat uschlou meruňku. Možná se po čase vzpamatuje, ale všechno má své hranice, přes které se nedá dostat. Meruňka pořád zůstane meruňkou.

Alternativní škole bude naopak mnohem bližší řešit otázky, které se čím dál více objevují. Například, zda je nutné dělat domácí úkoly, či nikoliv. Zda jsou vymahatelné, nebo zda je jejich vymáhání naopak nezákonné. Škola bude mnohem snadněji prolínat ročníky, čímž přirozeně potlačí segregaci. Bude více dbát na individualitu každého stvoření než na jednotné (pozůstatek prušáckého vzdělávacího systému) formování. Vzdělávání bude více hrou, které není nikdy dost, namísto povinné vzdělávací nudy.

Možná jste zažili, že v tradiční škole po počátečním nadšení vám váš prvňáček položil třeba už po měsíci otázku, kdy už do té školy nebude muset chodit. To ale s největší pravděpodobností nebyla vada na práci paní učitelky, nýbrž vada v tradičním vzdělávacím systému. Nestíhá tempo doby.

Pozorujeme i jev, kdy mnoha dětem z tradičních škol je diagnostikováno ADHD. Je to už pomalu takový standard. Následně tyto „lumpové“ dostanou léky, aby ve škole ve skutečnosti nedělali problémy. Nikoho ani nenapadne, že stresující traumata ze školních lavic ADHD naopak prohlubují, ne-li dokonce vyvolávají. Vzpomeňte na své dětství. Kolikrát se stalo, že jste

chtěli být tím či oním, kolikrát jste chtěli zkusit to a ono, rozumět tomu i onomu. Vzpomeňte na nekonečně otravnou otázku kladenou dospělým: „Proč?“ A také kolikrát se stalo, že vám okolí (sem patří i rodiče, přesně za potomky vědoucí, co bude jejich potomek v dospělosti dělat) řeklo, teď ne, teď tohle. Pak jste se těžko mohli rozvinout podle svých dispozic, ale jen podle vnucených požadavků. To nemá nic společného s dosaženým vzděláním. Jenom možná dnes nejste tím, čím byste ve skutečnosti mohli být, v čem byste byli ještě lepší a spokojenější. Vaše iniciativa

ale byla potlačena, sebeřízení vás nevedlo k získání zkušeností ani k zodpovědnosti. Tvořivost je na okraji (Proč třeba není ve škole více hudební výchovy, praktických dovedností, kreslení apod.? Je fakt nutné tohle všechno dohánět po nepotřebném biflování na kroužcích?). O absenci kritického myšlení už jsme psali několikrát. To jde ale ruku v ruce i se zvědavostí a v případě školního časopisu mohlo rozvíjet schopnost, jak vést rozhovor nejen s učiteli, ale i s vedením školy. Zamáznutí časopisu však vedlo naopak ke strachu cokoliv si s časopisem začínat.

Individuální potřeby a schopnosti dětí jsou různé. Nikdo neví, co bude za 10, 20 let a nikdo proto nemůže přesně vědět, jakým směrem se má školství vydat. O to víc je ale systém unifikovaného školství pro většinu dětí ve skutečnosti nevhodný, ba přímo škodlivý. Jestli je však pro nás v Újezdě důležitější cpát miliony do přesunů střediska, policie, úřadu apod. než do vzdělávání vlastních dětí, tak nás příští generace oprávněně označí za největší újezdské hlupáky.

Petr Duchek